

*Az ereszből kiálló cső, mint kényszerbeteg,
vályúba vezeti a használatlan esővizet.
Itt rég nem cserélik a korbadt karót,
a tőke bokrosra vadult,
magának érik a szőlő,
s érintésre vár a kilincs.*

*Látja az öreg présház születését.
Földre fekteti a fa alapot, gyúrja a vályogot,
beigazítja az ablakkeretet, szögeli a deszkát.
Végül, hogy megadja módját, csillagos rést vág
a kakasülő alá.
Permetez, metsz, kapál,
összegyűjti a venyigét.*

*Az utolsó szemet is szedd fel,
mondaná szüretkor nagyapám.*

GYÓRI LÁSZLÓ

Aki ha voltam, már nem vagyok

*Aki ha voltam, már nem vagyok,
nem leszek az se, aki még lehetnék,
mögöttem sarokpántjain a kapu
már behajlott lassan, csikorogva,
sötét, nagy kulcsa örökre elveszett,
kinyitnom többé már nem lehet,
előttem nincs út, az utat suvadás harapja,
mint folyóparti löszfalat az ár,
még néhány pillanat és lábamnál szakad le.*

*Aki ha voltam, az már nem vagyok,
nem leszek az se, aki még lehetnék,
a kapu korbadt deszkáin túl nincs ház, nincs udvar,
üresség tátong, üresség mögöttem, a semmi,
nincs baromfija vesztett udvar,
amelyet fölvert volna a csipkedő csőrök híján
a buja tenyészet, a gaz, a dudva, a gyom.*

A könyv

*Becsuktam a könyvet, a könyvét,
úgy csúszott ki ujjaim közül
súlyosan a paplanomra esve,
hogy most a mellemre nebezül.*

*Úgy fekszem zsibbadozva, bénán
a súly alatt tehetetlenül,
semmit se tudva, öntudatlan
belém alszik, velem egyesül.*

*Nem bírom a padlóra letenni,
szemem csuklik, legeslegbelül
egy másik könyv íródik elébem,
egy másik betűsor vesz körül,*

*egy váratlan vers, új ismeretlen
vers világa, ríme hengerül
fölém, a tudatomba, aztán
eltűnik, s egy újabb üdvözül.*

*Ha volna csak egy a sok közül,
elfelejtett, régi, ismeretlen,
volna súlyos, ismeretlenül,
csak egy, akit ébren megszerettem.*

Három király

*Három király ballag napkeletről,
követi a fényes csillagot.
Levászott a korona fejükről,
botjuk, az erős, már elkopott,*

*s már annyira fényes az a bot
ezer éve markoló kezüktől,
mint a csillag egy sugara ott,
mely földre sújt le a végtelenből.*

*Szomjaznak az iszonyú melegtől,
lábuk alatt süppedő homok.
Elvállik a hústól az öreg bőr,*

*kristályos vérben kín gomolyog.
Kopik a fény a vándormenettől.
Elkopik, de visz, visz az a bot.*

Ikarosz

*Ikarosz, hideg a Hold.
Ne viasszal ragaszd össze a szárnyakat,
a viasz kétséges, rossz anyag.
Apáddal ne tarts, túl taktikus, nem olyan merész,
hogy követned kellene óvatos szárnycsapásait.
Bocsásd meg neki, hogy nem zuhan le,
mert mértékkel középiütt száll.
Ne szökj vele rekkenő déli órán,
várd ki az éjszakát! A Hold hideg,
Ikarosz, röpjülj!*

Aki elfut a Nap elől

*Aki elfut a Nap elől,
ne higgyc, hogy enyhül a vér,
mert az árnyék is égető
annak, aki a Földön él.*

*Azon, aki a Földön él,
se Nap, se árnyék nem segít,
ha Napot árnyékre cserél,
két életet is elveszít.*

*Hogyha árnyékot Napra vált,
áttetsző, gyöngre remegés
árasztja el, hosszú a láng,
a mágneses napkitörés.*

*Hogyha Napot árnyékre vált,
feneketlen, örök sötét
nyeli el, falja föl, nincs tovább,
ami éltette, véget ért.*

*Ne érintsd ujjaddal a fényt,
gonosz, komisz a napsugár,
méhében ott nő a sötét
magzat, az árnyékos balál.*

*Az árnyék árkába ne lépj,
az árok mélyén megbotolsz,
föléd a nyirkos meredélyt
tíz körmöd szakadása vonz.*

*Se Napra, se árnyra ne lépj,
a Nap árnya maga a láng,
ha futsz a Nap elől, az éj
árnya undorral kiokád.*

Léda elbocsát

*Két meztelen test egy hatalmas ágyon:
Léda és Ady Endre.
Hatalmas mellek, nagy fellegek:
záporban Ady Endre.
Kiugró bimbók vagy ki nem csúcsosodók,
két kemény hús vagy tenyérben elomló
puba két nagy tömeg jobb és bal felől,
melyek elszöknek, s úzni,
bárhová omlanak,
szertelen bánat utolérni őket
a végtelen ágyon.*

*Fordult fölülre a meztelen Léda,
s alácsordult a két hatalmas
tépvé, unszolva, marcangolva?*

*És kikelt az ágyból és megállt
alázúduló két orommal.*

*– Nézd meg utolszor, Ady Endre,
emlékezz rájuk! Elenyésznek.
Nézd meg még egyszer őket,
mert nem látod soha többé!
Szemedre bocsátom még egyszer, utolszor.
Nem omlanak rád ők soha többé.
Te bocsátasz el?
Én bocsátalak el a hatalmas ágyról,
ne te hidd, hogy el te eresztesz végleg
petybüdt, kimúló, elhunyt idegszálaiddal.*

*Nézz meg még egyszer, utoljára!
Nézd meg terjengő, dorombolt melleim,
most, hogy kedved eltelt,
s nem gyűröd őket soha többé.
Merengve jártak úgylis a tenyér öbleiben.*

*Te félj, Ady Endre,
te félj, hogy nem tudod őket elfelejteni!
Itt állok a hatalmas ágy előtt,
nézz, ha tudsz, ha van még rá szemed!
Öltözöm, fűzőmet fölveszem.
Elbocsátalak.*

